

ΜΥΘΟΙ ΚΑΙ ΘΡΥΛΟΙ ΓΙΑ ΤΟΝ ΜΕΓΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟ

ΠΡΟΦΗΤΕΙΑ ΓΙΑ ΤΗ ΓΕΝΝΗΣΗ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ

ΠΡΟΦΗΤΗΣ ΔΑΝΙΗΛ

«Ο Βασιλιάς της Βαβυλώνας, Μπελσάζαρ ονειρεύτηκε ένα μεγάλο κριάρι που στο κεφάλι του είχε ένα μεγάλο κι ένα μικρό κέρατο. Ένα κριάρι τόσο δυνατό που νικούσε κάθε άλλο ζώο στο διάβα του. Μέχρι που ήρθε ένας Αιγόκερος από την Δύση, που είχε μόνον ένα κέρατο, και του επιτέθηκε με μανία, χωρίς να ακουμπάει στην γη! Ο Αιγόκερος σκότωσε το Κριάρι, κι άρχισε να γιγαντώνεται, μα αμέσως έσπασε το μοναδικό του κέρατο, και εμφανίστηκαν τέσσερα κέρατα από τα τέσσερα σημεία του ορίζοντα.

Κι έμελλε 200 χρόνια αργότερα, ο Μέγας Αλέξανδρος με τον Ελληνικό στρατό να κατακτήσει την Αίγυπτο και την Ασία. Πέθανε αμέσως μετά την γέννηση της αυτοκρατορίας του, και τον διαδέχθηκαν οι 4 στρατηγοί του, που χώρισαν την αυτοκρατορία σε τέσσερα βασίλεια!»

ΑΝΑΦΟΡΕΣ ΓΙΑ ΤΗ ΓΕΝΝΗΣΗ ΜΕΓΑΛΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ

Η Ολυμπιάδα ήταν πολύ πικραμένη επειδή δε μπορούσε να κάνει παιδιά και γι' αυτό το λόγο φοβόταν πως θα την αφήσει ο Φίλιππος, ο οποίος απαίτησε από αυτήν να βρει τρόπο να του κάνει παιδί, ειδάλλως δε ήθελε να την ξαναδεί. Η Ολυμπιάδα κατέφυγε στη βοήθεια του Εκτεναβού, ενός Αιγύπτιου μάγου/αστρονόμου. Αυτός την έπεισε πως θα καλέσει τον Άμμωνα-Δία με τη μαγική του τέχνη, από τον οποίο και θα αποκτούσε αρσενικό παιδί. Ο Άμμων εμφανίστηκε τη νύχτα ως τράγος μεγαλοκέρατος και συνευρέθηκε μαζί της. Δεν ήταν άλλος όμως από τον Εκτεναβό, μεταμορφωμένο, ο οποίος κατόρθωσε με αυτό τον τρόπο να αφήσει έγκυο την Ολυμπιάδα. Το παιδί φυσικά δεν ήταν άλλο από τον Αλέξανδρο.

Ο Πλούταρχος αναφέρει πως κατά την σύλληψη του Αλεξάνδρου, η μητέρα του ένοιωσε πως έπεσε κεραυνός στην κοιλιά της, κι άκουγε βροντές. Από την πληγή έβγαινε φωτιά και σκορπιζόταν σε φλόγες. Ο Φίλιππος μετά τον γάμο του ονειρεύτηκε πως έθετε στην κοιλιά της γυναίκας του μια σφραγίδα που απεικόνιζε λιοντάρι. Ο Μάγος Αρίστανδρος ο Τελμησεύς ερμήνευσε το όνειρο, λέγοντας πως η Ολυμπιάδα θα γεννούσε γιό ανδρείο και λεοντόκαρδο.

Για τη γέννησή του Αλεξάνδρου καταγράφηκαν διάφοροι οίωνοί, που προμήνυαν τη νικηφόρα δράση του:

Την ημέρα της γέννησης του Αλεξάνδρου, και το βασιλικό άλογο της Μακεδονίας ήρθε πρώτο στους Ολυμπιακούς Αγώνες, ο πατέρας του Φίλιππος Β' κυρίεψε την Ποτίδαια, ενώ ο στρατηγός Παρμενίων νίκησε τους Ιλλυριούς σε άλλη εκστρατεία! Αυτά τα γεγονότα θεωρήθηκαν καλότυχοι οίωνοί, πως το νεογέννητο αγόρι θα δοξάσει την Ελλάδα και θα γίνει περίφημος βασιλιάς!

Την ημέρα της γέννησής του Αλέξανδρου πυρπολήθηκε ο ναός της Αρτέμιδος στην Έφεσο. Όσοι μάγοι και ιερείς βρέθηκαν στην Έφεσο άρχισαν να χτυπούν το πρόσωπό τους φωνάζοντας ότι τη στιγμή εκείνη δεν σημειώνονταν μόνο το μεγάλο κακό της καταστροφής του ναού, αλλά γεννιόταν και μια μεγάλη συμφορά για την Ασία. Λέγεται μάλιστα ότι ο ναός πήρε φωτιά και κάηκε γιατί η θεά του έλειπε, έχοντας πάει να βοηθήσει στην γέννηση του Αλεξάνδρου.

Κατά γέννησή του δύο βασιλικοί αετοί πέταξαν από τον Όλυμπο και παρέμειναν στην οροφή του πατρικού σπιτιού όλη την ημέρα, προλέγοντας την κυριαρχία του σε Ευρώπη και Ασία.

E quant il
seleva adunt
il ferit la ro
ine sur le nō
Bail et dist:
celle cōceptiōy sera di
ctorieuse, & si ne pour
ra estre, soubz mise p
nal homme. En telle
maniere fut la royne
d'Empiras deceue q̄ cul
doit estre grosse de di
eu et elle fut grosse de
homme. Na maty cō
pt a la royne a Dectan
ne bus ce que il luy es
toit aduenu, et il luy
dist q̄ tout ce scauoit
istres bien. A tāt sey partit du palays a sey alla heberger en la vil
le, et la royne si demoura grosse. Et quant elle appercent que sa
grossece apparotfoit elle appella Dectane bus a luy dist Maisster

7 Η γέννηση του Αλεξάνδρου. Από την *editio princeps* του γαλλικού πεζού Αλεξάνδρου, *Alexandre le Grant*.

3 Η γέννηση του Αλεξάνδρου όπως απεικονίζεται σε ένα μωσαϊκό από το Σουεντιέ, στον Λίβανο. Ζωγραφική από τη φωτογραφία που δημοσιεύθηκε από τον Chéhab το 1957.

2 Η γέννηση του Αλεξάνδρου. Από το Ιωάννης ο Καλός, *Miroir des histoires*, περ. 1345. Λέιντεν: χγφ Voss 44F.3a. f. 157v.

Η ΟΑΣΗ ΤΗΣ ΣΙΒΑ

Ο Αλέξανδρος θεωρούνταν γιος του Άμμωνα, κάτι που και ο ίδιος αποδέχτηκε ως πραγματικότητα και γι' αυτό το λόγο επιθυμούσε από τα χρόνια της νιότης του να επισκεφθεί το ναό του "πατέρα" του στην όαση της Σίβα, στην Αίγυπτο. Ήταν αυτή του η επιθυμία που τον οδήγησε στην Αίγυπτο.

Όταν ο Αλέξανδρος έφτασε με το στρατό του στη Σίβα, σύμφωνα με τον Διόδωρο, ξέσπασαν δυνατές καταιγίδες, οι οποίες ανακούφισαν τη συντροφιά του Αλέξανδρου από μεγάλη δίψα και λέγεται ότι αυτό συνέβη από θεία πρόνοια. Μετά από αυτό εμφανίστηκαν κάποια κοράκια που οδήγησαν το στρατό βαθύτερα στην ενδοχώρα, σε μια πηγή που το νερό της ήταν ζεστό κατά την διάρκεια της νύχτας και κρύο κατά την διάρκεια της ημέρας. Αργότερα μετέβησαν στον ναό του Άμμωνα-Δία. Ο Αλέξανδρος αναγνώρισε το ναό ως του πατέρα του και κατόπιν ρώτησε εάν πραγματικά μια μέρα θα κυβερνούσε όλη τη γη. Ο μάντης το επιβεβαίωσε. Μετά ο Αλέξανδρος ρώτησε εάν όλοι οι δολοφόνοι του πατέρα του είχαν τιμωρηθεί και οι ιερείς, που ερμήνευαν τις απαντήσεις του θεού, του είπαν πως ο πραγματικός του πατέρας δε μπορούσε να βλαφθεί από κανέναν, αλλά εάν αναφερόταν στο θνητό που ονομαζόταν Φίλιππος, θα έπρεπε να μείνει ήσυχος καθώς όλοι όσοι αναμείχθηκαν στο θάνατο του είχαν ήδη τιμωρηθεί. Μετά από αυτό ο Αλέξανδρος τίμησε το θεό με σπουδαία δώρα και επέστρεψε στην Αίγυπτο.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΚΑΙ ΑΜΑΖΟΝΕΣ

Ένας άλλος θρύλος για τον Αλέξανδρο έχει να κάνει με τη συνάντηση του Έλληνα στρατηλάτη και το ζευγάρωμά του με τη βασίλισσα των Αμαζόνων. Η εξαιρετικής ομορφιάς και δύναμης βασίλισσα των Αμαζόνων Θαλέστρις, πέρασε στην Υρκανία, συνοδευόμενη από 300 συντρόφισσές της, για να συναντήσει το βασιλιά των Μακεδόνων. Η φήμη του Αλέξανδρου μετά τις περιφανείς νίκες του επί των Περσών είχε φτάσει ως τις Αμαζόνες που κυριαρχούσαν στη γη μεταξύ των ποταμών Φάσι και Θερμόδων, με αποτέλεσμα να γεννηθεί στη βασίλισσα των Αμαζόνων η ιδέα αυτού του «ευγονικού» ζευγαρώματος, ώστε ο καρπός τους να είναι ένα παιδί που θα ξεπερνούσε σε μεγαλοσύνη όλους τους άλλους.

Ο Αλέξανδρος κολακεύτηκε από τη σκέψη της Αμαζόνας και υπέκυψε στην επιθυμία της για 13 μέρες, αλλά και την αποχαιρέτησε με όμορφα δώρα. Δυστυχώς, όμως, η συνάντηση αυτή δεν απέδωσε καρπούς, καθώς η Θαλέστρις σκοτώθηκε λίγο αργότερα σε συγκρούσεις με γειτονικές φυλές.

Ο ΓΟΡΔΙΟΣ ΔΕΣΜΟΣ

Ο Αλέξανδρος έφθασε στο Γόρδιο κατά τον μήνα Φεβρουάριο ή Μάρτιο του 333 π.Χ. και παρέμεινε εκεί για κάποιο χρονικό διάστημα, για να αναπαύσει τη μοίρα του στρατού που κόπιασε ιδιαίτερα μαζί του, στην Πισιδία. Εκεί, στο ανάκτορο των παλαιών βασιλέων της Φρυγίας, βρισκόταν το άρμα του Γόρδιου ως ανάθημα στον Δία.

Ο ζυγός του άρματος ήταν δεμένος με φλοιό κρανιάς και ο δεσμός ήταν τόσο περίπλοκος, ώστε δεν διακρινόταν πουθενά η αρχή του. Σύμφωνα με την κρατούσα παράδοση, όποιος έλυε τον Γόρδιο δεσμό, θα κυριαρχούσε στην Ασία. Ο Αλέξανδρος μετέβη στο ανάκτορο, εξέτασε τον δεσμό και τον έλυσε εύκολα.

Ο τρόπος με τον οποίο τον έλυσε παραμένει μυστήριο. Η πιο διαδεδομένη άποψη υποστηρίζει ότι έκοψε τον δεσμό με το σπαθί του. Παρά την δημοσιότητα της όμως, αυτή η άποψη θεωρείται η λιγότερο πιθανή. Ο Αριστόβουλος, που ήταν πιθανώς αυτόπτης μάρτυς, αναφέρει ότι τον έλυσε αφαιρώντας τον πύρο από το τιμόνι του άρματος, όπου συγκρατείτο ο δεσμός του ζυγού.

Σύμφωνα με τον Ρόμπερτ Γκρέιβς, ο δεσμός ήταν πιθανώς θρησκευτικό σύμβολο στη φύλαξη Γορδιανών ιερέων και ιερειών και συμβόλιζε το άφατο όνομα του Διονύσου. Περνούσε από γενιά σε γενιά ιερέων και αποκαλυπτόταν μόνο στους βασιλείς της Φρυγίας

ΑΡΑΒΙΚΟΙ ΘΡΥΛΟΙ

Το πηγάδι της ζωής

Στην Αραβική μυθιστορία, ο Αλέξανδρος ξεκίνησε το ταξίδι του για τη Γη του Σκότους, αμέσως μετά το γάμο του με τη βασίλισσα των Αμαζόνων ώστε να βρει το Πηγάδι της Ζωής, επειδή έμαθε πως το νήμα της ζωής του είχε σχεδόν τελειώσει και επιθυμούσε να ζήσει περισσότερο. Σε μερικές εκδοχές συνοδευόταν από το μάγισσα του, που ονομαζόταν Αντρέας στη Συριακή εκδοχή, Ίντρις στην Αραβική, ή από μια μυστηριώδη φιγούρα που ονομαζόταν Αλ-Καντίρ. Αλ-Καντίρ σημαίνει "αιθαλής".

Ο σύντροφος του Αλέξανδρου βρήκε το Πηγάδι της Ζωής τυχαία, όταν ένα αποξηραμένο ψάρι το οποίο μούλιαζε μέσα σε αυτήν ξαφνικά ζωντάνεψε και κολύπησε μακριά. Έκανε μπάνιο στην πηγή και μετά έτρεξε να πει στον κύριο του τι είχε συμβεί. Και οι δυο άντρες επέστρεψαν, αλλά δεν κατάφεραν να βρουν τη μαγική πηγή ξανά. Ο μάγισσας έγινε αθάνατος και ο Αλέξανδρος έπρεπε να πεθάνει.

30 Ο Χένρι στον Πηγάδι της Αθανασίας. Νόημα, Γουιντενβέργκερ. Εθνικό Αρχείο Chester Beatty, Παιδική Ευλογία, Σελ. 196 f. 349.

39 Ο Αλέξανδρος και ο Χένρι στη Σάρα του Εδέσους. Από ένα παλαιό κειμήλιο. «Πράγμα και Αποκατάσταση και Μαντικές. Εθνικό Αρχείο Pierpont Morgan, Νέα Υόρκη, Σελ. 700 f. 79

Μιαρές φυλές

Οι ανθρωποφάγοι Κυνοκέφαλοι ήταν μία από τις 17 Μιαρές Φυλές που κατοικούσαν στη Γη του Σκότους, από την οποία, σύμφωνα με τον Αραβικό θρύλο, πέρασε ο Αλέξανδρος κατά την αναζήτησή του για το νερό που θα του έδινε την αθανασία. Τα ονόματα των 17 Μιαρών Φυλών στα ελληνικά ήταν: Γότθοι, Μαγγόθοι, Ανάγες, Αγάκοι, Εξαύθεισι, Ανθρωποφάγοι, Κυνοκέφαλοι, Φάρδειοι, Αλενέοι, Φυσονίκαιοι, Ασίνοι, Δραραίοι, Δεφαρείς, Φυτηναίοι, Θελματαίοι, Μαρμύθαι, Αγριμανθέοι.

Γίνεται λόγος για μια χάλκινη πύλη που διέταξε ο Αλέξανδρος να κατασκευάσουν και να την αλείψουν με σιακήνη, ένα υλικό τόσο ανθεκτικό που ούτε ο σίδηρος τον καταστρέφει αλλά ούτε η φωτιά, ώστε να κλειστούν για πάντα και οι 17 Μιαρές Φυλές μέσα στη σπηλιά στην οποία κατέφυγαν για να γλυτώσουν από αυτόν.

Μια παρόμοια εκδοχή του θρύλου μιλά για τον εγκλεισμό των Κυνοκέφαλων από τον Αλέξανδρο στα Τάρταρα.

16 Μία σελίδα από τις «τερατόμορφες φυλές». Από το Liber Chronicarum (Χρονικό) του Χάρτμαν Σέντελ (Νυρεμβέργη 1493).

Η κοιλάδα των διαμαντιών

Κανείς άλλος δεν έφτασε στην περιοχή που γινότανε παραγωγή των διαμαντιών, εκτός του Μεγάλου Αλεξάνδρου. Αυτή η κοιλάδα συνδέεται με την κοιλάδα Hind. Με μια ματιά δεν μπορείς να καταλάβεις το τεράστιο μέγεθος και βάθος της, όπου υπήρχαν φίδια που κανείς άνθρωπος δεν είχε δει ξανά και που αν κάποιος τα κοίταζε, πέθαινε. Παρ' όλα αυτά, αυτή η δύναμη παρέμενε στα φίδια, όσο ζούσανε, ενώ όταν πέθαιναν αυτή χανόταν. Έτσι, ο Αλέξανδρος διέταξε να τοποθετηθεί ένας μεγάλος σιδερένιος καθρέφτης σε εκείνο το μέρος, όπου βρισκόταν τα φίδια. Καθώς τα φίδια πλησίαζαν, η ματιά τους έπεφτε πάνω στην ίδια την μορφή τους μέσω του καθρέφτη και πέθαιναν. Τότε, λοιπόν, ο Αλέξανδρος θέλησε να πάει να πάρει διαμάντια από την κοιλάδα, αλλά κανείς δεν τολμούσε να πάει μαζί του. Ζήτησε συμβουλή από τους σοφούς γέροντες και του είπαν να ρίξει ένα κομμάτι κρέας στην κοιλάδα. Αυτό και έκανε, και τα διαμάντια προσκολλήθηκαν στο κρέας και τα πουλιά από τον ουρανό τράβηξαν το κρέας έξω από την κοιλάδα. Τότε ο Αλέξανδρος διέταξε να κυνηγήσουν τα πουλιά και να πιάσουν ότι πέσει από το κρέας. Η προσκόλληση των διαμαντιών στο κρέας έχει συνδεθεί με την ιδιότητα των διαμαντιών να κολλάνε σε λίπος και επιβεβαιώνει ότι αυτά τα πετράδια ήταν όντως διαμάντια.

• Ο Αλέξανδρος στην Κοιλάδα των Διαμαντιών. Βιβλιοθήκη Chester Beatty του Δουβλίνου, Περιο. 195 f. 382v.

Ο ΜΕΓΑΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΣΤΟ ΚΟΡΑΝΙ

Η μεγαλειώδης προσωπικότητα του Αλεξάνδρου δεν άφησε ασυγκίνητους ούτε τους μουσουλμάνους, αφού πολλοί μελετητές υποστηρίζουν πως η παρουσία του Αλέξανδρου είναι αισθητή ακόμη και στο Κοράνι. Συγκεκριμένα, πολλοί ερευνητές πιστεύουν ότι ο ήρωας του Κορανού, Dhul-Qarnayn, του οποίου η ιστορία καλύπτει 16 στίχους του Κορανού, είναι στην ουσία ο Μέγας Αλέξανδρος. Μάλιστα, ο ήρωας αυτός θεωρείται από τους μουσουλμάνους προφήτης, ενώ κάποιοι άλλοι ερευνητές πιστεύουν ότι το Dhul-Qarnayn είναι ένα αρχαίο επίθετο που απέδιδαν στον Αλέξανδρο και σημαίνει «αυτός που έχει δυο κέρατα» (σε κάποιες απεικονίσεις του, ο Αλέξανδρος εμφανίζεται με δυο κέρατα).

Σύμφωνα με την αφήγηση του Κορανού, Εβραίοι ραβίνοι προκάλεσαν τον Μωάμεθ να αποδείξει ότι ήταν προφήτης, απαντώντας σε τρεις ερωτήσεις τους. Η μία από αυτές του ζητούσε να μιλήσει για έναν άντρα των αρχαίων χρόνων που ταξίδεψε πολύ κι έφτασε την ανατολή και τη δύση του κόσμου. Μετά από 15 μέρες, ο Μωάμεθ απάντησε ότι ο άντρας αυτός ήταν ο Dhul-Qarnayn, που σύμφωνα με μουσουλμάνους ιστορικούς, είναι ο Μέγας Αλέξανδρος, ο οποίος επειδή ήταν βασιλιάς και της Περσίας και της Ελλάδας, αποκαλούνταν «δικέρατος»(οι δύο άκρες του κόσμου).

Οι Πύλες της Κασπίας

Σύμφωνα με το Κοράνι, στην αφήγηση για τον Dhul-Qarnayn αναφέρονται θρύλοι οι οποίοι περιβάλλουν τον Αλέξανδρο στην παράδοση και άλλων λαών, όπως οι Εβραίοι και οι Σύριοι. Ένας τέτοιος θρύλος είναι αυτός των πυλών της Κασπίας, όπου σύμφωνα με ένα θρύλο των Συρίων ο Αλέξανδρος παρακάλεσε το Θεό να φέρει κοντά τα δύο βουνά, ανάμεσα στα οποία έχτισε ένα τείχος από σίδηρο, ώστε να εμποδίσει τις ορδές των Γωγ και Μαγώγ (Σκύθες) απ' το να εισβάλουν στη γη.

ΤΟ ΑΘΑΝΑΤΟ ΝΕΡΟ

Τον καιρό που ο Αλέξανδρος με τον στρατό του καθόταν και ξεκουραζόταν στην Ινδία, η αδελφή του, η Κύνα, σκέφτηκε να βάλει μπροστά ένα σχέδιο που είχε στο μυαλό από πολύ καιρό. Ήταν η ευκαιρία μεγάλη και δεν ήθελε να την χάσει, γιατί μπορεί να μην ξαναπαρουσιαζόταν.

Πήγε λοιπόν σε έναν γέρο σοφό Ανατολίτη και του ζήτησε να της πει πού μπορεί να βρει το αθάνατο νερό και πώς να το χρησιμοποιήσει για να κάνει τον λατρεμένο της αδελφό αθάνατο. Είχε βάλει τάμα της ζωής της κάτι τέτοιο και δεν μπορούσε να εγκαταλείψει ποτέ της αυτή την ιδέα!

Ρώτησε λοιπόν τον σοφό μάντη και περίμενε με αγωνία την απάντησή του.

Εκείνος, αφού στοχαζόταν για ώρες πολλές, τελικά άνοιξε τα μάτια του και απάντησε στην Κύνα: «Το αθάνατο νερό βρίσκεται στο μεγάλο σπήλαιο της φωτιάς. Είναι όμως πολύ επικίνδυνο και σχεδόν αδύνατο να καταφέρει κάποιος να μπει εκεί μέσα και να βγάλει το νερό. Η σπηλιά καλύπτεται από φοβερή φωτιά και κανένας ποτέ δεν μπόρεσε να την περάσει ζωντανός»!...

Η Κύνα, χωρίς κανέναν δισταγμό, είπε στον γερο-σοφό ότι για χάρη του Αλεξάνδρου και προκειμένου εκείνος να αποκτούσε την αθανασία ήταν έτοιμη να κατέβει ακόμα και στον άσπλαγχο Άδη! Δεν φοβόταν να πεθάνει για τον Αλέξανδρο και θα διακινδύνευε με μεγάλη της χαρά τη ζωή της για εκείνον!

Ύστερα ο σοφός της είπε ότι το αθάνατο νερό θα έπρεπε κάποιος να το πιει ακριβώς την στιγμή που θα ήταν έτοιμος να πεθάνει και όταν πια είχε χαθεί κάθε ελπίδα. Αν τύχαινε να το πιει πιο πριν, τότε όχι μόνο δεν θα χρησίμευε να τον βοηθήσει, αλλά θα του στοίχιζε και τη ζωή! Η Κύνα ευχαρίστησε τον Ασιατή μάντη και έσπευσε χωρίς να χάσει λεπτό για το μεγάλο σπήλαιο της φωτιάς, να πάει και να πάρει το πολυπόθητο αθάνατο νερό.

Μετά από αρκετές και κουραστικές μέρες, η Κύνα έφτασε επιτέλους μπροστά στο τρομακτικό σπήλαιο. Πράγματι ήταν εντελώς αδύνατο για κάποιον θνητό να καταφέρει να περάσει τις γιγαντιαίες φλόγες που σκέπαζαν την είσοδο του σπηλαίου και κατάκαιγαν τα πάντα.

Η Κύνα όμως δεν απογοητεύτηκε καθόλου: γεμάτη αγάπη για τον Αλέξανδρο και έχοντάς τον συνέχεια στο νου της, πέρασε τόσο γρήγορα ανάμεσα απ' τις φωτιές, που αυτές ούτε που την άγγιξαν!

Μέσα το σπήλαιο ήταν τεράστιο και βαθύ. Παρόλα αυτά η ηρωική Κύνα βρήκε τελικά το αθάνατο νερό που ανάβλυζε από έναν τοίχο και τρισευτυχισμένη γέμισε μια ολόκληρη φιάλη. Ύστερα δεν έχασε ούτε στιγμή: πέρασε πάλι σαν τον άνεμο την φλεγόμενη είσοδο της σπηλιάς και πήγε πίσω στον αδελφό της και το στράτευμά του, που ετοιμαζόταν πια να εγκαταλείψει την Ινδία.

Η Κύνα κράτησε μυστικό απ' όλους το μεγάλο της κατόρθωμα. Ήταν όμως πολύ ευχαριστημένη που μια μέρα, όποτε κι αν αυτή ερχόταν, θα έδινε στον Αλέξανδρο να πει απ' το θαυματουργό

Όταν κάποτε ο Αλέξανδρος αρρώστησε βαριά από πυρετό και έπεσε κατάκοπος στο κρεβάτι, ήταν πλέον προ του θανάτου. Όλοι όσοι τον γνώριζαν από παλιά, δεν πίστευαν στα μάτια τους πώς αυτός ο νέος ακόμα άντρας, ο παντοδύναμος κάποτε και ανίκητος Αλέξανδρος, ο βασιλιάς του κόσμου, είχε μείνει έτσι αδύναμος, σαν να ήταν κάποιος γέροντας... Τον έριξαν κάτω οι κακουχίες του πολέμου και η υπερπροσπάθεια της κατάκτησης του κόσμου...

Η Κύνα ήταν συνεχώς στο πλευρό του αδελφού της και φρόντιζε γι' αυτόν, να απαλύνει τον πόνο του και να τον γεμίζει αδιάκοπα με ελπίδα. Όμως οι γιατροί έβλεπαν τον Αλέξανδρο να χειροτερεύει μέρα με την ημέρα και να πλησιάζει όλο και πιο πολύ προς τον θάνατο... Είπαν λοιπόν κάποια μέρα στην Κύνα ότι δεν υπήρχαν πια ελπίδες για να σωθεί ο αδελφός της και ότι σύντομα θα περνούσε την Αχερουσία λίμνη, για να μπει στον κόσμο των νεκρών...

Η Κύνα όμως δεν απογοητευόταν: είχε καλά κρυμμένο το μυστικό της, που δεν ήταν άλλο απ' το αθάνατο νερό. Το είχε πάντοτε καλά φυλαγμένο και όταν πια είδε ότι η υγεία του αδελφού της δεν θα γινόταν ποτέ καλά, έβαλε μπροστά το σχέδιό της. Όταν λοιπόν ο Αλέξανδρος έφτασε πια στο κατώφλι του θανάτου και ζήτησε απ' την Κύνα να του βάλει λίγο κρασί να πει, τότε εκείνη έριξε μέσα στο ποτήρι του λίγο από το φίλτρο της αθανασίας.

Ο Αλέξανδρος όμως, αν και μισοπεθαμένος, κατάλαβε ότι η Κύνα κάτι του έριξε μες στο κρασί του και αμέσως κατάλαβε ότι ήταν το αθάνατο νερό. Αυτός όμως δεν ήθελε να πει ποτέ του κρασί ανάμεικτο με νερό, έστω κι αν αυτό ήταν το νερό της αιώνιας ζωής! Αποφάσισε λοιπόν να ξεγελάσει την αδελφή του, στέλνοντάς την έξω να φωνάξει τους στρατιώτες για να πιούν δήθεν όλοι μαζί. Η Κύνα τον υπάκουσε αμέσως και τότε αυτός άρπαξε την ευκαιρία: άλλαξε το ποτήρι του μ' εκείνο της

αδελφής του, λέγοντας μέσα του πως αν ήταν αυτό πράγματι το αθάνατο νερό, τότε ας έμενε αθάνατη η Κύνα για να τον θυμάται παντοτινά!

Όταν η κοπέλα γύρισε στη σκηνή, ανυποψίαστη πήρε το ποτήρι με το φίλτρο της αθανασίας και το ήπια μονορούφι στην υγεία του Αλεξάνδρου. Όταν κατάλαβε τι είχε στην πραγματικότητα συμβεί ήταν πια πολύ αργά... Ο Αλέξανδρος, αφού ήπια το τελευταίο του κρασί, έπεσε κάτω ετοιμοθάνατος. Η τελευταία ώρα είχε πια έρθει... Έμεινε έτσι η Κύνα αθάνατη... Και ο θρύλος την θέλει έπειτα να έχει μεταμορφωθεί σε γοργόνα και να τριγυρνάει στις θάλασσες του κόσμου, ρωτώντας τους καπετάνιους των πλοίων: «Ζει ο βασιλιάς Αλέξανδρος»; Και αν εκείνος απαντήσει: «Ναι», τότε του δίνει τις ευλογίες της για το καλό ταξίδι. Αν όμως της απαντήσει: «Όχι», τότε πνιγμένη απ' τη στενοχώρια ταράζεται και προκαλεί απίστευτες τρικυμίες στα πελάγη...

Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΚΑΙ Η ΓΟΡΓΟΝΑ

Ο Αλέξανδρος ο Βασιλιάς, σαν πολέμησε και πήρε όλα τα βασίλεια του κόσμου και τον έτρεμε όλη η γη κι η οικουμένη, κάλεσε τους μάγους και τους ρώτησε:

- Πείτε μου εσείς που κατέχετε της μοίρας τα γραμμένα, τι μπορώ να κάνω για να ζήσω πολλά χρόνια, να χαρώ τον κόσμο που τον έκανα όλον δικό μου;

- Βασιλιά μου πολυχρονεμένε, η δύναμή σου είναι πολλή μα όσα έχει γράψει η μοίρα δεν μπορούν να ξεγραφτούν. Ένα μόνο πράγμα είναι που μπορεί να σε κάνει να χαρείς τα βασίλεια και τη δόξα σου. Μα είναι δύσκολο, πολύ δύσκολο.

- Δεν σας ρωτώ αν είναι δύσκολο, μόνο ποιο είναι;

- Ε, τότε Βασιλιά μου, στους ορισμούς σου, είναι το Αθάνατο νερό που όποιος το πει, θάνατο δεν φοβάται. Μα όποιος πάει για να το πάρει, πρέπει να περάσει ανάμεσα από δυο βουνά που χτυπά το ένα πάνω στο άλλο ασταμάτητα κι ούτε πουλί πετούμενο δεν προλαβαίνει να περάσει. Άμα περάσεις τα δυο βουνά, είναι ένας δράκος ακοίμητος και φυλάει το Αθάνατο νερό. Σκοτώνεις το δράκο και το παίρνεις.

Ευθύς ο Αλέξανδρος προστάζει και του φέρνουνε το άλογό του το Βουκεφάλια που φτερά δεν είχε και σαν πουλί πέταγε. Καβαλικεύει και ξεκινά. Περνά τα δυο βουνά, σκότωσε τον ακοίμητο δράκο και πήρε το γυαλί που χε το Αθάνατο Νερό. Μα έλα που όταν γύρισε στο παλάτι, δεν το φύλαξε καλά! Το βλέπει η Αδελφή του και χωρίς

να ξέρει τι είναι, το χύνει. Και κατά τύχη χύθηκε πάνω σε μια αγριοκρεμμύδα και γι' αυτό από τότε οι αγριοκρεμμύδες δεν ξεραίνονται ποτέ. Μετά από ώρα πάει ο Αλέξανδρος να πει το νερό, μα που 'ν' το; Ρωτά την Αδελφή του κι αυτή του λέει πως δεν ήξερε τι ήταν και το έχυσε! Τρελάθηκε από το θυμό και τη στεναχώρια του και την καταράστηκε να γίνει από τη μέση και κάτω ψάρι και να βασανίζεται. Ο Θεός τ' άκουσε και από τότε, όσοι γυρίζουνε με τα καράβια, τη βλέπουνε και παραδέρνεται μέσα στα κύματα. Ωστόσο τον Αλέξανδρο δεν τον μισεί κι όταν δει καράβι το αρπάζει από την πλώρη και ρωτάει:

- Ζει ο βασιλιάς Αλέξανδρος;

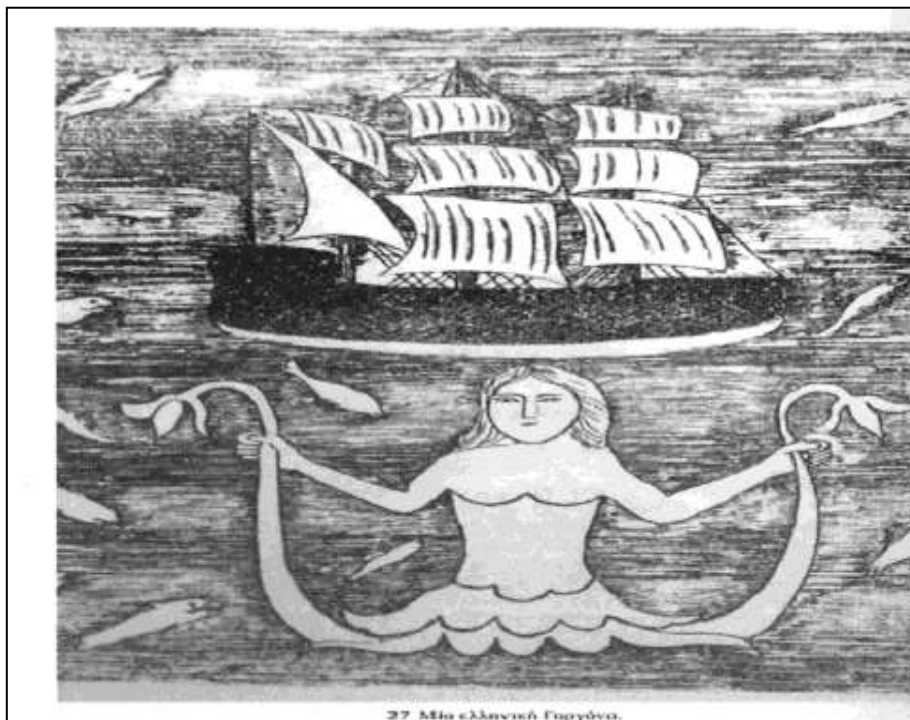
Κι αν ο караβοκύρης δε ξέρει και απαντήσει:

- Απέθανε...

Τότε η κόρη από τη μεγάλη της λύπη ταράζει με τα χέρια και με τα ξέπλεκα ξανθά μαλλιά της τη θάλασσα και πνίγει το καράβι. Όσοι όμως ξέρουνε, απαντούν:

- Ζει και βασιλεύει και τον κόσμο κυριεύει...

Και τότε η γοργόνα από τη χαρά της παύει τους ανέμους και τα κύματα και παίζει τη λύρα της και τραγουδάει γλυκά τραγούδια και απ' αυτή μαθαίνουν οι ναύτες τους καινούριους σκοπούς.

37 Μία ελληνική Γοργόνα.

